

*„Nič nie je skryté, čo by sa neodhalilo,
nič nie je utajené, čo by sa neprezvedelo.“*

UPÁLENÉ DIEVČATÁ

IKAR

C. J. TUDOROVÁ

C. J. TUDOROVÁ

UPÁLENÉ
DIEVČATÁ

Preložila Jana Seichertová

IKAR

C. J. Tudor
THE BURNING GIRLS

Copyright © 2021 Betty & Betty Ltd
Translation © 2023 by Jana Seichertová
Cover design © 2023 by Diana Delevová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8955-0

*Venujem Neilovi, Betty a Doris.
Vysokému, chutnej a huňatej*

UPÁLENÉ DIEVČATÁ

Z Wikipédie, otvorenej encyklopédie

„Upálené dievčatá“ je miestny názov pre bábiky z vetvičiek, ktoré sú zvláštnosťou malej sussexskej dediny Chapel Croft. Jej obyvatelia ich vyrábajú, aby si pripomenuli pamiatku sussexských mučeníkov, ôsmich dedinčanov, ktorých upálili na hranici v rámci čistiek proti protestantom počas vlády kráľovnej Márie (1553 – 1558). Medzi mučeníkmi boli aj dve mladé dievčatá. Tieto bábiky z vetvičiek zapalujú pri obrade, ktorý sa každoročne koná v deň výročia týchto čistiek.

Prológ

Čo som to za človeka?

Túto otázku si v poslednom čase kládol veľmi často.
Som Boží muž. Som sluha nášho Pána. Plním jeho vôľu.
Ale stačilo to?

Zadíval sa na biely domček. Mal červenú škridlovú strechu a jeho steny, zaliate slabnúcim svetlom neskorého letného slnka, pokrýval svetlofialový plamienok. V korunách stromov štebotali vtáky. V kroví lenivo bzučali včely.

Tu odpočívá zlo. Tu, v najnevinnejšie pôsobiacom prostredí.

Pomaly vykročil po krátkej ceste k domu. Žalúdok sa mu stiahol od strachu. Pocítil pri tom fyzickú bolesť, podobnú krčú. Zdvihol ruku, ale dvere sa otvorili, skôr než stihol zaklopať.

„Och, vďakabohu. Chvála Pánu Bohu, že vás sem priviedol.“

Matke stojacej vo dverach sa trochu podlomili kolená. Riedke hnedé vlasy jej priliehali k hlave. Oči mala červené od plaču a pokožku sivú a zvráskavenú.

Takto to vyzerá, keď do vášho domu vstúpi satan.

Vošiel dnu. Vo vzduchu sa vznášal kyslý zápach špiny. Ako to mohlo zújsť až tak ďaleko? Pozrel na schodisko. Tma nad ním doslova zhustla zlobou. Položil ruku na zá-

bradlie, ale jeho nohy sa odmietli pohnúť. Tuho zažmúril oči a zhlboka sa nadýchol.

„Otče?“

Som Boží muž.

„Ukážte mi to.“

Vykročil hore schodmi. Na poschodí boli iba tri dvere. Z jedných pozeral na chodbu chlapec s ochabnutou tvárou, v špinavom tričku a šortkách. Keď sa postava v čierom priblížila k nemu, rýchlo za sebou zavrel.

Boží muž otvoril vedľajšie. Horúčava a zápach ho zasiahli ako úder pästou. Pritisol si dľaň na ústa a horko-ťažko premohol nevoľnosť.

Posteľ pokrývali flaky od krvi a telesných tekutín. K stĺpikom postele boli priviazané bezpečnostné popruhy, ale teraz voľne viseli. Uprostred matraca ležal veľký kožený kufor. Bol otvorený a pevné remene pridržali jeho obsah: ťažký kríž, Bibliu, svätenú vodu a mušelinové utierky. Dve veci v ňom chýbali. Skončili na podlahe. Skalpel a dlhý nôž so zúbkovanou čepelou. Oba pokrývala krv. Aj telo ležalo v kaluži krvi, ktorá ho zahaľovala ako tmavočervený plášť.

Prehltol. Ústa mal vysušené ako letné polia. „Pane Bože – čo sa tu stalo?“

„Vravela som vám to. Varovala som vás, že diabol...“

„To stačí!“

Vtom zbadal niečo na nočnom stolíku. Podišiel k nemu. Malá čierna škatuľka. Chvíľu na ňu hľadel a potom sa obrátil k matke stojacej vo dverách. Stískala si ruky a upierala naňho prosebný pohľad.

„Čo urobíme?“

My. Lebo za toto mohol aj on.

Znovu pozrel na zakrvavené, zmrzačené telo na podlahe.

Čo som to za človeka?

„Prineste handry a bielidlo. Hneď!“

WELDON HERALD

ŠTVRTOK 24. MÁJA 1990

NEZVESTNÉ DIEVČATÁ

Polícia žiada verejnosť o pomoc pri pátraní po dvoch nezvestných tínedžerkách z grófstva Sussex: Merry Lanovej a Joy Harrisovej. Obe dievčatá, ktoré zrejme ušli spolu, majú pätnásť rokov. Joy naposledy videli na autobusovej zastávke v Henfiede večer dvanásteho mája. Merry zmizla zo svojho domova v Chapel Crofte týždeň po nej, devätnásteho mája, pričom zanechala list.

Polícia nepovažuje zmiznutie dievčat za podozrivé, ale obáva sa o ich bezpečnosť a vyzýva ich, aby sa spojili so svojimi rodinami.

„Nebudú vám nič vyčítať. Boja sa o vás. Iba chcú vedieť, že ste v bezpečí, a odkazujú vám, že sa kedykoľvek môžete vrátiť domov.“

Joy opísali ako útle dievča s dlhými blond vlasmi a jemnými črtami, vysoké približne stošesťdesiatpäť centimetrov. Naposledy ju videli v ružovom tričku, spraných džínsoch a teniskách Dunlop Green Flash.

Merry, chudá tmavovláska s krátkym účesom, vysoká stosedemdesiat centimetrov, mala naposledy na sebe voľný sivý sveter, džínsy a čierne plátenné tenisky. Ak uvidíte dievčatá zodpovedajúce tomuto opisu, oznámte to weldonskej polícii na čísle 01323 456723 alebo na anonymnej linke pomoci 0800 555 111.

1

„Je to veľmi nepríjemná situácia.“

Biskup John Durkin sa zhovievavo usmeje.

Som si istá, že John Durkin robí zhovievavo všetko, dokonca aj veľkú potrebu.

Najmladší biskup, aký kedy viedol northnottsckú diecézu, je schopný rečník, autor niekoľkých uznávaných teologických prác a stavila by som sa, že sa aspoň raz pokúsil prejsť po vode.

Okrem toho je hajzel.

Viem to. Vedia to aj jeho kolegovia a zamestnanci. A v kútiku duše to pravdepodobne vie aj on sám.

Bohužiaľ, do očí mu to nikto nepovie. Ja to určite nemám v pláne. Aspoň nie teraz, keď vo svojich hladkých rukách s upravenými nechtami drží moju prácu, môj domov a moju budúcnosť.

„Takéto niečo môže otriasť vierou obce,“ pokračuje.

„Nie sú otrasení. Sú nahnevaní a smutní. Nedovoliám však, aby toto zničilo všetko, čo sme dosiahli. Neopustím tých ľudí vo chvíli, keď ma najviac potrebujú.“

„Ale naozaj vás potrebujú? Účasť klesá. Vyučovanie sa ruší. Počul som, že detské skupiny sa chystajú presunúť do iného kostola.“

„To sa stáva, keď sú všade policajti a policajné pásky. Títo ľudia nemajú políciu veľmi v láske.“

„Chápem, že...“

Nie, nič nechápe. Durkin sa k chudobným štvrtiam v centre mesta priblíži, len keď jeho šofér cestou do súkromného fitnesscentra nesprávne odbočí.

„Som presvedčená, že to je iba dočasné. Určite sa mi podarí znovu získať ich dôveru.“ Nedodám, že inú možnosť nemám. Urobila som chybu a musím ju napraviť.

„Takže teraz viete robiť aj zázraky?“ ironicky sa spýta Durkin, no skôr než sa zmôžem na odpoveď alebo námietku, pokračuje: „Pozrite, Jackie, viem, že robíte to, čo považujete za najlepšie, ale príliš ste sa s tými ľuďmi zblížili.“

Meravo sedím a bojujem s túžbou založiť si ruky ako trucovitá tínedžerka. „Myslela som si, že presne to je našou úlohou. Nadviazať úzke vzťahy s miestnou komunitou.“

„Našou úlohou je zachovať dobré meno cirkvi. Žijeme v ťažkých časoch. Kostoly všade upadajú. Chodí do nich čoraz menej ľudí. Každý deň zvädzame ťažký boj aj bez tejto negatívnej reklamy.“

Durkinovi v skutočnosti ide práve o toto – o noviny a PR. O cirkvi nepíšu v dobrom ani v najlepších časoch a tentoraz som to fakt pokašlala. Snažila som sa zachrániť malé dievčatko, ale dosiahla som pravý opak.

„Tak čo odo mňa vlastne chcete? Aby som odstúpila z funkcie?“

„Vôbec nie. Bolo by škoda, keby nás opustil niekto vášho kalibru.“ Spojí si prsty do striešky. Naozaj to robieva. „Okrem toho by to vyzeralo ako priznanie viny. Naše ďalšie kroky si musíme dôkladne premyslieť.“

Pravdaže musíme. Najmä vzhľadom na to, že tou prácou ma poveril on. Som jeho výstavný psíček a doteraz som si počínala dobre. Podarilo sa mi zase zmeniť spustnutý kostol v centre mesta na spoločenské centrum miestnej komunity.

Kým neprišla Ruby.

„Tak čo navrhujete?“

„Nové pôsobisko. Niekde, kde nebudete tak veľmi na očiach. Jeden malý kostol v Sussexe náhle zostal bez kňaza. Chapel Croft. Kým zaňho nenájdu trvalú náhradu, potrebujú dočasného farára.“

Hľadím naňho a cítim, ako strácam zem pod nohami.

„Je mi ľúto, ale to nepôjde. Moju dcéru čaká posledný rok na strednej škole. Nemôžem ju jednoducho presťahovať na druhý koniec krajiny.“

„Na vašom preložení som sa už dohodol s biskupom Gordonom z weldonskej diecézy.“

„Čo? Kedy ste to stihli? Vari ste to miesto inzerovali? Isto majú vhodnejšieho miestneho kandidáta...“

Iba mávne rukou. „Nezáväzne sme sa zhovárali, a keď pri rozhovore padlo vaše meno, zmienil sa o tom, že sa im uvoľnilo miesto. Bola to šťastná náhoda.“

A Durkin vie ťahať za nitky lepšie ako posratý Geppetto.

„Pozrite sa na to z lepšej stránky,“ dohovára mi. „Je to krásny kraj. Svieži vzduch, polia. A malá, bezpečná obec. Prospeje to vám aj Flo.“

„Myslím, že viem, čo je najlepšie pre mňa a moju dcéru. Odpoveď znie nie.“

„V tom prípade budem celkom úprimný, Jack.“ Pozrie mi rovno do očí. „Toto nie je prosba, ale rozkaz, doriti!“

Durkin je najmladší biskup, aký kedy viedol diecézu, z určitého dôvodu, ktorý nemá nič spoločné s jeho zhovievavosťou.

Stisnem päste v lone. „Rozumiem.“

„Výborne. Nastupujete budúci týždeň. A nezabudnite si zabaliť gumáky.“

2

„Kriste!“

„Zase sa rúhaš.“

„Viem, ale...“ Flo pokrúti hlavou. „Je to hnusná diera.“

Moja dcéra má pravdu. Zastavím auto a zadívam sa na náš nový domov. Presnejšie duchovný domov. Ten skutočný stojí hneď vedľa: malý dom, ktorý by bol celkom pekný, keby sa znepokojujúco nenakláňal na jednu stranu, akoby sa snažil potichu, tehla za tehlu, odkradnúť preč.

Sama kaplnka je malá, špinavobiela stavba so štvorcovým pôdorysom. Nepripomína veľmi miesto, kam sa ľudia chodia modliť. Nemá strmú strechu, kríž ani vitrážové sklá. Vpredu má štyri obyčajné okná: dve hore a dve dolu. Medzi hornými oknami sú osadené hodiny, okolo ktorých miestny umelec vytvoril ozdobný nápis:

„Nenechajte si ujsť ani jednu hodinu, lebo nastali zlé časy.“

Pekné. Bohužiaľ, z písmena „h“ v slove „hodinu“ čiastočne opadala farba, a tak teraz nápis znie: „Nenechajte si ujsť ani jednu rodinu.“

Vystúpim z auta. Vlhký vzduch mi hneď prilepí obľechenie na kožu ako plastovú fóliu. Okolo nás sa rozprestierajú iba polia. Dedinu tvorí približne dvadsať

domov, krčma, obchod so zmiešaným tovarom a obecný úrad. Počujem iba vtáčí spev a občasný bzukot včely. Nesmierne ma to znervózňuje.

„Okej,“ nasadím falošne pozitívny tón, aj keď v skutočnosti som vystrašená, „poďme sa pozrieť dnu.“

„Neprezrieme si radšej miesto, kde budeme bývať?“ začuduje sa Flo.

„Najprv dom Boží. Až potom dom jeho dietok.“

Moja dcéra prevráti oči. Dáva mi najavo, že som neskutočne hlúpa a únavná. Týnedžeri vedia prevracaním očí vyjadriť veľa. Ale to je dobre, lebo keď oslávia pätnáste narodeniny, ústna komunikácia narazí na tehlový múr.

„Okrem toho náš nábytok uviazol v zápche na M25,“ dodám. „V kaplnke sú aspoň lavice.“

Flo zabuchne dvere auta a mrzuto sa vlečie za mnou. Obzriem sa na ňu: tmavé vlasy ostrihané na strapatého boba, pírsing v nose (ťažko vybojovaný a pred vyučovaním neochotne vyberaný) a veľký fotoaparát Nikon, ktorý jej visí na krku takmer stále. Často si vravím, že moja dcéra by bola ako stvorená na rolu Winony Rydovej, keby sa rozhodli znovu nakrútiť film *Beetlejuice*.

Ku kaplnke vedie dlhá cesta. Tesne pred bránou stojí ošúchaná kovová poštová schránka. Informovali ma, že ak tu po našom príchode nikto nebude, kľúče nájdem v nej. Zdvihnem vrchnák, vopchám dnu ruku a... bingo! Vyberiem z nej dva obchytané strieborné kľúče – zrejme od domu – a ťažký železný, ktorý vyzerá, akoby odomykal niečo v Tolkienovom fantastickom svete. Usúdím, že je zrejme od kaplnky.

„Nuž, aspoň sa dostaneme dnu,“ povzbudivo poznamenám.

„Super,“ odvetí Flo s bezvýraznou tvárou.

Nevšímam si ju a otvorím bránku. Cesta je strmá a hrboľatá. Z vysokej trávy po oboch stranách sa vynárajú náhrobné kamene, nakláňajúce sa rôznymi smermi. Naľavo od nás stojí vyšší pamätník. Bezútešne sivý obelisk. Na jeho podstavec niekto položil niečo, čo pripomína kytice vyschnutých kvetov, ale pohľad zblízka mi prezradí, že sú to malé bábiky z vetvičiek.

„Čo je to?“ spýta sa Flo, keď si ich všimne, a načiahne sa za fotoaparátom.

Automaticky odpoviem: „Upálené dievčatá.“

Čupne si a Nikonom urobí zopár záberov.

„V tejto dedine to je tradícia,“ vysvetlím jej. „Čítala som o tom na internete. Ľudia ich vyrábajú na pamiatku sussexských mučeníkov.“

„Koho?“

„Dedinčanov, ktorých upálili pri čistkách proti protestantom počas vlády kráľovnej Márie. Dve mladé protestantky zabili rovno pred touto kaplnkou.“

Flo vstane a pretiahne tvár. „A ľudia vyrábajú strašidelné bábiky z vetvičiek, aby si ich pripomenuli?“

„A na výročie tých čistiek ich pália.“

„To je poriadne silná káva. Ako vystrihnuté z *Blair Witch!*“

„Nuž, vitaj na vidieku.“ Naposledy pohrdavo pozriem na bábiky z vetvičiek a znovu vykročím, pričom dodám: „Plnom ‚kuriózných‘ tradícií.“

Flo si vyberie telefón a urobí ešte niekoľko záberov, zrejme aby sa nimi pochválila svojim kamošom v Nottinghame – *Pozrite, čo tu robia tí šibnutí vidľáci* –, a potom ma nasleduje.

Keď prídeme k dverám kaplnky, vsuniem železný kľúč do zámky. Je trochu hrdzavá a musím naň poriadne zatlačiť, kým sa v nej otočí. Dvere nahlas zaškrípu

a odchýlia sa. V skutočnosti by ich škripot mohli použiť ako zvukový efekt v horore. Opriem sa o ne a celkom ich otvorím.

V kaplnke panuje tma. Kontrast s augustovým slnkom je taký silný, že mojim očiam chvíľu trvá, kým si na ňu zvyknú. Cez špinavé okná preniká dnu slnečné svetlo, ktoré ožaruje zrnká prachu víriace vo vzduchu.

Kaplnka má nezvyčajný pôdorys: malá hlavná loď poskytuje sotva dosť miesta na šesť radov lavíc, obrátených k oltáru. Po oboch stranách vedú úzke drevené schody na balkón s ďalšími lavicami, ktoré ponúkajú výhľad na dianie pod ním ako v malom divadle alebo gladiátorskej aréne. Zaujímalo by ma, ako im toto mohli schváliť pri protipožiarnej kontrole.

Zo všetkého sa šíri stuchnutý zápach, akoby kaplnku už dlho nepoužívali, čo je zvláštne, lebo ešte pred niekoľkými týždňami celkom normálne fungovala. Rovnako ako vo všetkých kaplnkách a kostoloch, aj tu napriek chladu panuje dusná atmosféra.

Všimnem si, že časť dlažby na konci hlavnej lode ohradzuje žlté bezpečnostné zábrany. Na jednej visí provizórna tabuľka:

Pozor! Nerovná podlaha. Uvoľnené dlaždice.

„Rada by som sa opravila,“ ozve sa Flo. „Je to načisto beznádejná diera.“

„Mohlo by to byť aj horšie.“

„Napríklad?“

„Červotoče, vlhkosť, zamorenie chrobákmi?“

„Počkám vonku.“ Moja milovaná dcéra sa obráti a s dupotom vyjde z kaplnky.

Nejdem za ňou. Lepšie bude nechať to tak. Slová útechy by som hľadala ťažko. Odviezla som ju z mesta, ktoré zbožňuje, a zo školy, na ktorú si už zvykla, na vi-

diek, ktorý jej môže ponúknuť iba polia a „arómu“ kravského hnoja.

Budem mať čo robiť, kým ju presvedčím, že to ešte neznamená koniec sveta.

Zdvihnem zrak k drevenému oltáru.

„Čo tu robím, Pane?“

„Môžem vám pomôcť?“

Prudko sa obrátim.

Za mnou stojí muž. Štíhly a veľmi bledý. Kriedový odtieň jeho pleti ešte zvýrazňujú mastné čierne vlasy učesané dozadu. Napriek teplému počasiu má na sebe tmavý oblek a sivú košelu bez kolárika. Vyzerá ako upír na ceste do džezového klubu.

„Ospravedlňujem sa, ale ešte nikdy som od neho nedostala priamu odpoveď.“ Usmejem sa a vystriem k nemu ruku. „Som Jack.“

Ďalej na mňa podozrievavo hľadí. „Som správca miestnej farnosti. Ako ste sa dostali dnu?“

Zrazu mi svitne. Nemám na sebe kňazský kolárik a jemu pravdepodobne povedali iba to, že dnes príde „reverend Brooks“. Pravdaže, mohol si ma vyhľadať na internete, lenže tento správca farnosti pôsobí dojmom, akoby ešte vždy používal atrament a husie brko.

„Prepáčte. Som Jack Brooksová, vaša nová reverendka.“

Oči sa mu mierne rozšíria a slabo sa zapýri. Uznávam, že moje meno ľudí mätie, aj že sa na ich rozpakoch zabávam.

„Preboha. Veľmi sa ospravedlňujem, iba som...“

„... čakal niekoho iného.“

„Nie.“

„Niekoho vyššieho, štíhlejšieho a krajšieho?“

Vtom sa ozve výkrik: „MAMI!“

Obrátim sa. Vo dverách stojí Flo, biela ako krieda, a vyvaluje oči. Môj materinský inštinkt spustí poplach.

„Čo sa stalo?“

„Vonku je dievča. Ona... myslím, že je zranená. Musíš ísť so mnou. *Hneď!*“

3

Dievča nemá viac ako desať rokov. Na sebe má šaty, ktoré možno kedysi boli biele, je bosé... a celé zakrvavené.

Krv prefarbila jej blond vlasy na červenohnedé, v tenkých pramienkoch jej steká po tvári a vytvára tmavé gaštanové fľaky na šatách. Tacká sa k nám po ceste a zanecháva za sebou malé krvavé stopy.

Civiem na ňu a zúfalo premýšľam, čo sa asi stalo. Zrazilo ju auto? Na ulici nijaké nevidím. A tej krvi je strašne veľa. Ako sa vôbec udrží na nohách?

Opatrne sa k nej priblížim a čupnem si pred ňou. „Ahoj, zlatko. Si zranená?“

Zdvihne zrak. Oči má nápadne modré a lesknú sa od šoku. Pokrúti hlavou. Takže zranená nie je. Ale odkiaľ sa potom vzala všetka tá krv?

„Dobre. Povieš mi, čo sa stalo?“

„On ju zabil.“

Napriek horúčave mi po chrbte prebehnú zimomriavky.

„Koho?“

„Pippu.“

„Flo,“ opatrne sa prihovorím dcére. „Zavolaj políciu.“

Vyberie telefón a neveriaco naň pozrie. „Nijaký signál.“

Doriti. Premôže ma pocit dējà vu a zdvihne sa mi žalúdok. Ďalšie dievčatko. Bože, už nie!